

Arrest

nr. 57 390 van 7 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 december 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A.-M. CHRISTOFFELS en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster van Armeense nationaliteit, komt op 13 november 2008 België binnen en dient een asielaanvraag in op dezelfde dag.

Op 9 maart 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster gaat hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 28 976 van 23 juli 2009 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 17 juli 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op verschillende tijdstippen (7 oktober 2009, 25 januari 2010, 2 augustus 2010) vult verzoekster haar aanvraag aan met medische attesten.

Op 17 november 2010 geeft de arts-attaché haar advies inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen van verzoekster.

Op 22 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

“Redenen:

Dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De arts-attaché stelt in haar verslag dat uit de door betrokkene voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokkene lijdt aan meerdere aandoeningen.

Met betrekking tot de voornaamste aandoening van betrokkene blijkt uit de voorgelegde medische attesten dat ze hiervoor medicatie inneemt. Regelmatige opvolging door een specialist zijn noodzakelijk.

Met betrekking tot de overige, in de voorgelegde attesten aangehaalde aandoeningen, stelt de arts-attaché dat uit de beschikbare medische gegevens niet blijkt dat het gaat om een actuele ernstige en/of levensbedreigende aandoening met een actuele noodzaak tot behandeling. Derhalve wordt hier niet verder op in gegaan.

Betrokkene kan reizen. Op het meest recente medische attest dd. 27.07.2010 wordt geen melding gemaakt van een eventuele reisongeschiktheid. De arts-attaché merkt tevens op dat uit de beschikbare medische gegevens niet blijkt dat betrokkene momenteel gehospitaliseerd is, noch dat er sprake is van een actuele instabiele medische toestand of een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen.

Ondersteunende aanwezigheid van familieleden is aangewezen. Betrokkene is gehuwd. Er zijn in het dossier geen elementen aanwezig die erop wijzen dat de echtgenoot van betrokkene haar niet zal/kan vergezellen bij een terugkeer naar Armenië. Zodoende kan hij instaan voor de nodige ondersteuning van betrokkene. Tevens dient te worden opgemerkt dat betrokkene tijdens haar asielprocedure (cfr. interview DVZ dd 21.11.2008) tegenover de asieldiensten verklaarde dat zowel haar beide ouders als haar zus nog in Armenië verblijven. Daarnaast is het onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië, het land waar ze tenslotte ruim 22 jaar verbleef, geen overige familieleden, vrienden of kennissen zou hebben bij wie ze terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige hulp aldaar.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië.

Uit gegevens opgenomen in het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat de door betrokkene benodigde medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar is in Armenië (zie administratief dossier DVZ).

De arts-attaché komt dan ook tot de conclusie dat betrokkene, hoewel zij lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld of opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en de nodige opvolging beschikbaar is in Armenië.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de medische zorgen, zijnde de noodzakelijke medicatie en opvolging, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië.

In Armenië bestaat slechts een beperkt systeem van sociale zekerheid. Echter, de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoening van betrokkene in deze lijst voor gratis zorgen is opgenomen, en zowel de nodige medicatie als de nodige behandeling/opvolging door een specialist gratis zijn.

De gespecialiseerde zorgen zijn beschikbaar in de poliklinieken en in de gespecialiseerde centra. Dat betrokkene, voorafgaand aan haar verblijf in België, woonachtig was in H. (provincie Ararat), en voor de

nodige medische opvolging terecht kan in het nabijgelegen Erevan, waar drie gespecialiseerde centra zijn waar patiënten met de aandoening van betrokkene terecht kunnen (zie administratief dossier DVZ). Dit alles in overweging genomen bestaat er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar Armenië.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: de politieke problemen die betrokkene ertoe aanzette haar herkomstland te verlaten) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed dienen te zijn.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient men na te gaan of men is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In casu werd de beslissing niet afdoende gemotiveerd en ging men slechts uit van vage feitelijke gegevens. Verweerder baseert haar beslissing op het feit dat er voldoende behandelings- en opvolgingsmogelijkheden zijn in het herkomstland van verzoekster.

Opgemerkt dient dat verzoeker niet in concreto heeft gemotiveerd dat er voldoende behandelingsmogelijkheden zijn. In werkelijkheid is dit niet het geval. Wegens geen systeem van sociale zekerheid zal verzoekster hoogstwaarschijnlijk niet aan haar noodzakelijke medicatie kunnen geraken. Er is onvoldoende toegankelijkheid ook al staat de medicatie vermeld op een lijst. Bovendien heeft verzoekster in België haar behandeling reeds aangevat. Het is niet bewezen dat verzoekster in Armenië dezelfde behandeling aangepast aan haar behoeften zal kunnen ondergaan.”

2.1.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat eenzelfde behandeling in het land van herkomst niet noodzakelijk is. De vraag is of verzoekster overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. De bestreden beslissing vermeldt klaar en duidelijk dat behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in Armenië voorhanden zijn. Dit blijkt uit de stukken van het administratief dossier, onder meer uit twee e-mails van dokter B. A. van 4 november 2008 en 25 mei 2009. Eveneens blijkt volgens de verwerende partij uit het administratief

dossier dat er in Armenië een beperkt systeem van sociale zekerheid is doch dat de medicatie en behandeling voor een pathologie, die voorkomt op een lijst, gratis is. Verzoeksters medische

problematiek komt voor op deze lijst zodat terecht kan worden besloten dat de nodige medicatie en opvolging mogelijk is in Armenië. Verzoekster maakt volgens de verwerende partij het tegendeel niet aannemelijk met haar betoog. Tot slot werd ook rekening gehouden met haar woonplaats in Armenië. Zij kan met haar aandoening terecht in het nabijgelegen Erevan waar gespecialiseerde centra zijn. De bestreden beslissing komt volgens de verwerende partij terecht tot de conclusie dat verzoeksters ziekte een terugkeer naar haar land van herkomst niet in de weg staat. Het feit dat een behandeling reeds begonnen zou zijn, ontkracht voormelde conclusie geenszins.

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf. Er wordt in de beslissing op gewezen dat de arts-attaché in haar verslag stelt dat uit de door verzoekster voorgelegde medische attesten blijkt dat verzoekster lijdt aan meerdere aandoeningen, dat met betrekking tot de voornaamste aandoening blijkt dat ze hiervoor medicatie inneemt en dat een regelmatige opvolging door een specialist noodzakelijk is, dat met betrekking tot de overige in de voorgelegde attesten aangehaalde aandoeningen, de arts-attaché stelt dat uit de beschikbare medische gegevens niet blijkt dat het gaat om een actuele ernstige en/of levensbedreigende aandoening met een actuele noodzaak tot behandeling en dat er derhalve niet verder wordt op ingegaan. Verder wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat de controlearts oordeelt dat verzoekster kan reizen, dat de aanwezigheid van familie wel aan te bevelen is en dat verzoekster hiervoor kan rekenen op haar echtgenoot. Er wordt vervolgd dat de behandeling en de opvolging beschikbaar zijn, dat inzake de toegankelijkheid van de medische zorgen uit informatie waarover de Dienst Vreemdelingenzaken beschikt en die zich in het administratief dossier bevindt en waarnaar wordt verwezen in het medisch advies, blijkt dat er in Armenië slechts een beperkt systeem van sociale zekerheid bestaat doch dat de zorgen gratis zijn voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen en dat de aandoening van verzoekster is opgenomen op deze lijst voor gratis zorgen en dat verzoekster voor de nodige medische opvolging terecht kan in Erevan waar drie gespecialiseerde centra zijn waar patiënten met haar aandoening terecht kunnen. Er wordt geconcludeerd dat niet blijkt dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, dat niet blijkt dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf, zodat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar haar land van herkomst of gewoonlijk verblijf een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op artikel 3 van het EVRM. Tenslotte stelt de bestreden beslissing nog dat de ingeroepen niet medische elementen buiten de medische context vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet medische argumenten geen verder gevolg kan gegeven worden.

Waar verzoekster meent dat de bestreden beslissing niet *in concreto* motiveert dat er voldoende behandelingsmogelijkheden zijn, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: "*Uit gegevens opgenomen in het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat de door betrokkene benodigde medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar is in Armenië (zie administratief dossier DVZ).*" en "*In Armenië bestaat slechts een beperkt systeem van sociale zekerheid. Echter, de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoening van betrokkene in deze lijst voor gratis zorgen is opgenomen, en zowel de nodige medicatie als de nodige behandeling/opvolging door een specialist gratis zijn. De gespecialiseerde zorgen zijn beschikbaar in de poliklinieken en in de gespecialiseerde centra. Dat*

betrokkene, voorafgaand aan haar verblijf in België, woonachtig was in H. (provincie Ararat), en voor de nodige medische opvolging terecht kan in het nabijgelegen Erevan, waar drie gespecialiseerde centra

zijn waar patiënten met de aandoening van betrokkene terecht kunnen (zie administratief dossier DVZ).”.

Vervolgens wijst de Raad erop dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering evenwel niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de beslissing, niet opgenomen wordt in de beslissing zelf (en niet wordt bijgevoegd), volstaat het om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze *in extenso* over te nemen (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 - 133).

Verzoekster maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat de bestreden beslissing stelt dat er voldoende behandelingsmogelijkheden zijn maar dat dit in werkelijkheid niet het geval is. Ze vervolgt dat zij wegens geen systeem van sociale zekerheid hoogstwaarschijnlijk niet aan haar noodzakelijke medicatie kan geraken aangezien er onvoldoende toegankelijkheid is, ook al staat de medicatie op een lijst.

Na lezing van het administratief dossier, meer bepaald de “Country Sheet Armenia” van Caritas International van januari 2010, een email van 4 november 2008 en een schrijven van 25 mei 2009 van professor A. B. van het Arabkir Joint Medical Centre in Yerevan en lijsten van geregistreerde geneesmiddelen in Armenië van het Scientific Centre of Drug and Medical Technology Expertise in Armenië, dient de Raad vast te stellen dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om te stellen dat de medicatie, behandeling en opvolging die verzoekster nodig heeft beschikbaar is in Armenië.

Bovendien blijkt dat de arts-attaché in haar advies wel degelijk rekening heeft gehouden met de behandelingsmogelijkheden van verzoekster in Armenië: *“Er dient opgemerkt te worden dat in dit medisch advies enkel rekening gehouden werd met de beschikbaarheid van de medische behandeling in medisch – technische zin.”* Uit deze zinsnede en uit de bewoordingen van het advies van de arts-attaché blijkt dat zij een onderzoek heeft gevoerd naar de beschikbaarheid van de medische behandeling. Zij stelt verder in haar advies dat *“een verdere evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen (...) eveneens (is) aangewezen om de continuïteit in de medische zorgen te garanderen”* maar dat dit buiten de context van het medisch advies valt. De arts-attaché heeft dus in haar advies een onderzoek gevoerd naar de beschikbaarheid van de zorgen en niet naar de toegankelijkheid.

Vervolgens wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat er eveneens een onderzoek werd gevoerd naar de toegankelijkheid van de zorgen voor verzoekster. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen: *“Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de medische zorgen, zijnde de noodzakelijke medicatie en opvolging, in het herkomstland van*

betrokkene, zijnde Armenië. In Armenië bestaat slechts een beperkt systeem van sociale zekerheid. Echter, de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoening van betrokkene in deze lijst voor gratis zorgen is opgenomen, en zowel de

nodige medicatie als de nodige behandeling/opvolging door een specialist gratis zijn. De gespecialiseerde zorgen zijn beschikbaar in de poliklinieken en in de gespecialiseerde centra. Dat betrokkene, voorafgaand aan haar verblijf in België, woonachtig was in H. (provincie Ararat), en voor de nodige medische opvolging terecht kan in het nabijgelegen Erevan, waar drie gespecialiseerde centra zijn waar patiënten met de aandoening van betrokkene terecht kunnen (zie administratief dossier DVZ)."

Verder wordt er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat de relevante zorgen gratis zijn voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen en dat verzoeksters aandoening opgenomen is op de lijst voor gratis zorgen en dat zowel de nodige medicatie als de nodige behandeling/opvolging door een specialist gratis zijn. Inzake de gespecialiseerde zorgen wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat deze beschikbaar zijn in de poliklinieken en in de gespecialiseerde centra. In dit verband wijst de gemachtigde erop –zoals hierboven weergegeven- dat verzoekster woonachtig was in H. en voor de nodige medische opvolging terecht kan in de het nabijgelegen E. waar drie gespecialiseerde centra zijn waar patiënten met de aandoening van verzoekster terecht kunnen.

Verzoekster kan dus niet met goed gevolg voorhouden dat niet werd onderzocht of de noodzakelijke zorgen die in Armenië wel beschikbaar zijn, ook voor haar toegankelijk zijn.

Inzake de bewering van verzoekster dat in werkelijkheid er geen voldoende behandelingsmogelijkheden zijn, dat wegens geen systeem van sociale zekerheid zij hoogstwaarschijnlijk niet aan haar noodzakelijke medicatie kan geraken en dat er onvoldoende toegankelijkheid is ook al staat de medicatie vermeld op een lijst, merkt de Raad op dat dit een loutere bewering is die zij niet staft met concrete gegevens en die geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster niet betwist dat de aandoening van verzoekster voorkomt op de lijst voor gratis zorgen en dat aldus zowel de nodige medicatie als de nodige behandeling/opvolging door een specialist gratis zijn. Bovendien betwist zij niet dat zij woonachtig was nabij E. waar drie gespecialiseerde centra zijn waar patiënten met de aandoening van verzoekster terecht kunnen. De kritiek van verzoekster beperkt zich aldus tot een loutere bewering die zij niet staft met enig begin van bewijs en die niet van die aard is dat de motieven van de beslissing erdoor ontkracht zouden worden.

Waar verzoekster tenslotte aanvoert dat haar behandeling reeds in België werd aangevat en dat het niet bewezen is dat zij in Armenië dezelfde behandeling aangepast aan haar behoeften zal kunnen ondergaan, wijst de Raad erop dat, zoals hiervoor reeds gesteld, de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk behandelingsmogelijkheden van verzoekster in Armenië heeft onderzocht en of deze voor haar toegankelijk zijn. Het feit dat zij haar behandeling reeds heeft aangevat, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, terzake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

"Tweede middel:

Schending van artikel 3 E.V.R.M.: Niemand mag onderworpen worden aan folteringen, noch aan onmenselijke of vernederende behandeling.

Betreffende de gezondheidstoestand van verzoekster

Verzoekster ontvluchtte Armenië na traumatische gebeurtenissen ter plaatse. Ze werd verkracht tijdens haar zwangerschap en verloor daardoor haar baby. Zij heeft angst om terug te keren omdat zij schrik heeft om opnieuw aangevallen te worden. Bovendien werkt de terugkeer naar deze plaats haar genezingsproces niet in de hand vermits juist in Armenië de oorsprong van haar psychische problemen te vinden is.

Uit de verklaring van dokter S. (...) blijkt dat verzoekster lijdt aan het posttraumatisch stress syndroom met paranoïde en depressieve elementen die haar langdurig kunnen hinderen. (stuk 3-4)

Momenteel wordt zij begeleid door S.J. (...), klinisch psycholoog, (stuk 5)

Verzoekster haar behandeling en medicatie staat juist op punt en is aangepast aan haar individuele situatie. Een verandering zou momenteel nefast zijn voor haar psychische toestand en zou een schending zijn van artikel 3 EVRM. De behandeling heeft een duurtijd van een jaar.

Betreffende de heersende situatie in Armenië

Indien zij gedwongen zou worden terug te keren naar Armenië zou dit een onmenselijke en vernederende behandeling impliceren welke een schending zou opleveren van artikel 3 E.V.R.M.. Immers is een aangepaste medische behandeling en geschikte medicatie niet voldoende toegankelijk in Armenië wegens geen systeem van sociaal zekerheid. Bovendien bestaat er geen garantie dat verzoekster haar begeleiding op dezelfde aangepaste manier zal plaatsvinden in België. Een terugkeer naar Armenië zorgt voor extra spanningen en stress. Deze factoren zullen nefast zijn voor haar psychische toestand."

2.2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat verzoekster geen nieuwe gegevens naar voor brengt in vergelijking met het eerste middel. De posttraumatische stressproblematiek is het onderwerp geweest van een onderzoek door de ambtenaar-geneesheer en de thans bestreden beslissing. De behandeling en opvolging voor deze problematiek is voorhanden in Armenië en tevens toegankelijk. Het feit dat zij een behandeling in België gestart zou zijn, doet niets af aan deze conclusie en evenmin toont ze daar volgens de verwerende partij mee aan dat artikel 3 van het EVRM zou geschonden zijn.

2.2.3. Er dient opgemerkt te worden dat verzoekster om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoekster volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekster verwijst naar haar gezondheidstoestand en naar de heersende situatie in Armenië. Verzoekster toont hiermee echter niet aan dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk de behandelingsmogelijkheden voor verzoekster in Armenië heeft onderzocht en of deze voor haar toegankelijk zijn en tot de conclusie kwam dat *"Uit gegevens opgenomen in het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat de door betrokkene benodigde medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar is in Armenië"*, en tot de conclusie komt dat deze medische zorgen er ook beschikbaar zijn. Verzoekster toont met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM in haar hoofde aan.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET